

Nouzovský žurnál

4

ročník X

1996

VÝPRAVA NA SIBIŘ

Reportáž z výpravy do Teplicko-Adršpašských skal

Co najdete uvnitř

	Informační servis
informace o tom, co bude	2
	Výprava na Sibiř
Jarůščina výprava do Teplicko-Adršpašských skal	3
	Pod závojem tmy (1)
seriál o nočních příhodách	7
	Slavné výroky
nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu	12

Nouzovský Žurnál, ročník X, číslo 4
Vyšlo 6. července 1996 v Nouzově
Uzávěrka čísla 30. června 1996

INFORMAČNÍ SERVIS

- ◆ Termín tábora
 - pátek 5. - pátek 26. července
 - sobota 20. července - návštěvní den
 - 27., 28. července - setkání bývalých členů oddílu

- ◆ Podzimní akce
 - pátek 6. září, 16 hodin - celooddílovka
 - výpravy:
 - 21. září
 - 5., 19. října
 - 2., 16., 30. listopadu
 - 14. prosince
 - 21. prosince - vánoční besídka

- ◆ Nouzovský Žurnál v roce 1996 vyjde:
 - č. 5 - 27. září
 - č. 6 - 6. prosince

- ◆ V příštím čísle naleznete mimo jiné:
 - příběhy z tábora
 - 2. díl seriálu Pod závojem tmy
 - táborové slavné výroky

VÝPRAVA NA SIBIŘ

Ve dnech 7. až 9. června 1996 uspořádala Jaruška již druhou výpravu do Teplicko-Adršpašských skal. Předchozí výprava se konala koncem září 1994 a přestože počasí bylo krásné, na výpravě byli z dětí jen Tygr a Jakub. Ostatní rodiče nepustili.

Jarušce opět přálo štěstí, což je v tomto roce samo o sobě unikát. Krásné letní počasí, teploty okolo 30°C, teplé noci. Odrazilo se to i na účasti, 13 dětí a 6 vedoucích.

Cesta vlakem proběhla bez problémů. Do Adršpachu dojeli tentokrát ještě za světla, takže bez problémů vyhledali v lese známé místo na spaní, které se minule osvědčilo, a zabydlili se. Mělo to zde jedinou chybu, byli tu komáři, kteří až do rána nedali pokoj. Bohužel bylo večer vidět příliš dlouho. Děti lezou po skalách, Šárka s nimi. Při jednom seskoku však Šárka špatně dopadla a ucítila bolest v levé noze. Rázem je konec všem skopičinám, ale už je pozdě. Šárka skáče po jedné noze a obává se zlomeniny některé kůstky v okolí kotníku.

Ráno se po snídani všichni přesouvají na nádraží. Herouš nese Šárku v náručí a odjíždí s ní do Kolína. Loučení je dojemné. Když při odjezdu vlaku zdraví zbylých 17 Průzkumníků odjíždějící Šárku, má Šárka v očích slzy. Všichni jsou naměkko. Ne každý to ovšem vidí stejně.

„Šárku bych omezil,“ prohlásil Kuba, „ale Herouš mi bude chybět.“

Průzkumníci si dali batohy do úschovny zavazadel a vyrazili do skal. V Adršpašských skalách je přivítal příjemný chládek. Tentokrát prošli skoro celý skalní okruh, takže viděli i Milence a Krokodýla, a pak se vrátili k Malému vodopádu a pokračovali k jezírku. Cestou předbíhají německou výpravu.

Vcházejí do jeskyně k Velkému vodopádu. Moc vody neteče, ale tentokrát už jsou Průzkumníci zkušenější. Šed'a připomíná Kubovi heslo, Kuba se ujímá organizace a vzápětí letí z jeskyně do oblak sborový křik:

„Kraconoši, dej nám vodu!“

Některé děti si myslely, že je to jen taková legrace. O to víc byly překvapené, když se zničehonic přihnala shora velká vlna a vodopád rázem zmohtněl, aby dostal svému názvu. Krakonoš byl dobře naladěn.

„To víte, já mám známý všude,“ vytahuje se Kuba.

„Tak se na toho Krakonoše půjdeme podívat,“ uzavírá Šéd'a dohady o Krakonošovi a vydávají se na cestu k jezírku.

Cesta k přístavišti lodiček vede po úzkém schodišti přes skalní masiv.

„Lucie by tady neprošla,“ prohlašuje Anča znalecky.

Na skále nad nástupním platem se vyjímají cedule Směr prohlídky (nedoporučujeme pěšky) a Ještě je čas se vrátit. Ve stejném duchu jedná i převozník, který říká Jarušce:

„Tady se každá desátá loď potopí. A devět už jich jelo.“

Průzkumníci už vědí své, takže za chvíli se opět nechávají přivítat na palubě lodi Titanic 2. Tento převozník byl jiný, než ten před dvěma lety. Ten zde byl také, ale jel zrovna s jinou lodí, a tak mu při míjení Průzkumníci aspoň zamávali.

„Ahoj, ahoj,“ zdraví je převozník a dodává: „My jedeme na krematorium.“

Loď přistává u výstupního mola. Šéd'a navrhuje stejný způsob vystupování jako když zastaví zájezdový autobus u lesa, to znamená pánové vlevo, dámy vpravo. A aby šel příkladem, vystoupil vlevo - na břeh.

Následuje spojovací cesta do Teplických skal. Úzkou skalní průrvou vede slepičí žebřík, tedy kůl se zářezy v lepším případě s příčkami. Děvčata si dodávají odvalu kvokáním. Po překonání horského hřebenu po žebřících, které zhusta nemají zábradlí, následuje cesta po chodničkách bažinou. Bažina je tentokrát bažinovatější než posledně, protože chodničky končí, ale bažina pokračuje. Někteří po chvíli pocítují podezřelou vlhko v botách.

Je poledne a vedro. Průzkumníci se ocitají v sušším lese a následuje čas oběda. Pak se opět vydávají na cestu a kolem Stříbrné studánky se dostávají na začátek Teplických skal k jakémusi altánku, u kterého

měla fungovat ozvěna. Tenkrát před dvěma roky fungovala, dnes ne. Kuba si mohl hlasivky vykřičet, ale odezva žádná.

„Ozvěna má dovolenou,“ usoudil Šed’a.

Vyrazili do skal. Šplhají 312 schodů do výšky 630 m nad mořem, kde stával malý hrádek Strmen. Dnes je tady rozhled a tyč s plechovou vlajkou. Kuba se sápe na tyč a šplhá po ní až nahoru k vlajce.

„Jsem nejvyšší!“ hlásí hrdě.

„Jseš cvok,“ dostává se mu odpovědi.

Po chvíli sestupují zase dolů, protože se sem vejde málo lidí a na schodech se začíná tvořit fronta. Pokračují dále ke skalnímu městu, od kterého vane svěží váněk. Na kraji skalního města je opět malá přestávka. Průzkumníci vbíhají do skal, aby vzápětí šokovali nic netušící turisty sněhovými koulemi. Je červen, teplota vzduchu ve stínu okolo 30°C. Ti, co měli brýle, se vypořádali ze skal téměř slepí, protože se jim brýle zamlžily.

Průzkumníci se vydávají na okruh skalním městem. Na některých místech leží sníh, ze kterého stoupá pára. Vzduch je příjemně svěží. Na konci okruhu je místo zvané Sibiř, kde je najednou kalendář posunutý tak o tři měsíce zpět. Vrstva ledu místy až 40 cm, teplota vzduchu pod 10°C. Někteří klepou kosu, Anča uklouzla na ledě. Procházejí úzkými skalními průrvami, kam sluníčko nikdy nesvítí, až vycházejí zase na začátek okruhu skalním městem. Horko před skalami působí jako rána palicí.

„Jako pračlověk bych si tady udělal sluneční gril a ve skalách bych měl ledničku,“ prohlašuje Šed’a.

Průzkumníci odcházejí dolů do údolí a odjíždějí vlakem zpět do Adršpachu. Zde si vyzvedávají batohy a jdou se ještě podívat k jezeru. Cesta k němu však není značená.

„Pane, prosím vás, nevíte, kudy se jde k jezeru?“ ptá se Kuba jednoho pána, který zrovna šel okolo.

Pán neřekl nic, přebrodil potok a zmizel v lese.

„Tak vám teda děkujem,“ dodal Kuba.

Průzkumníci se vydali za pánem. Potok byl ledový, jako by vytékal ze Sibíře. Odměnou jim však bylo nádherné velké jezero obklopené

skálami, Někteří se v něm i vykoupali.

Pak už zbýval jen návrat na místo noclehu. Cestou se stávkli u telefonního automatu a zavolali Šárce. Prý se jedná o vymknutý kotník, až noha splaskne, půjde do sádky. Pěkné vyhlídky před tábořem.

V neděli už zbývala jen cesta domů. Byla úmorná, protože sluníčko už od rána pražilo a ve vlaku bylo dusno. V půl druhé dorazili do Kolína.

„Těším se na svoji sestru milovanou,“ prohlásil Kuba a dodal: „Na prvních pět minut.“

POD ZÁVOJEM TMY (1)

Za tmy vypadá všechno úplně jinak. Pod závojem tmy se všechno schová, můžeme si snadno představit, že v nejbližším okamžiku se z temnot vynoří neznámá postava a zaútočí na nás. Stačí, když se v lese objeví neznámé světlo, hned je o zábavu postaráno.

Pojďme si připomenout některé noční příhody, které se na táborech staly.

Strach má velké oči

Jak už bylo řečeno, když není za tmy nic vidět, otevírá se netušený prostor pro fantazii a různé halucinace.

O vzrušení se jednou na táboře v Hryzelích roku 1973 postarala Květula. Tehdy se toulal okolo tábořiště starý zlostný srnec. Bekal a štěkal na táborníky a rušil je ze spánku. Hlavní vedoucí oddílu pan Mokřý odháněl divé zvíře střelbou ze samopalů a světlicemi, ale zvíře bylo tvrdohlavé a nechťelo dostat rozum.

Květula šla jednou večer na latrínu a vrátila se s křikem:

„Je tam jelen! Je tam jelen!“

Pan Mokřý vypálil do lesa dlouhou dávku, ale jelen se ani nehnul. Následoval záťah se světlomety. Jelen se stále nehýbal. Ostatně ani se hnout nemohl, protože to nebyl jelen, ale pařez.

Bludičky

K temné noci patří neodmyslitelně tajemná světélka, která se různě pohybují, zhasínají a zase se rozsvěcí. Na bludičky se hraje už od nepaměti a přitom není nouze o různé příhody.

V roce 1980 pronásledovali táborníci dvě bludičky, které tvořili Láďa s Mákem. Táborníkům se celkem dařilo postupovat potmě, a tak najednou Láďa s Mákem zjistili, že táborníci jsou pár metrů od nich. Rychle zalehli za strom a čekali, co bude dál. Úplně ztuhli, když se asi metr od nich ozval Koza:

„Vylezte, lumpové!“

Pak bylo chvíli ticho a najednou se ozval zvuk tekoucí vody. Nebyla to však voda, ale to si Koza ulevoval těsně vedle Mákovy hlavy. Pak se vrátil zpátky k ostatním a Láďa s Mákem se potichu odplížili do bezpečí.

Velmi náročné byly bludičky v roce 1985. Tehdy bylo na táboře 5 družin a každá družina měla svoji bludičku, kterou představoval její vedoucí. Problém nastal už s rozmístěním bludiček, protože zatímco družin bylo pět, světové strany jsou, jak víme, čtyři a zhruba jim odpovídají i přístupové cesty do tábora, tedy náhon, lávka, schody a mostek. Nakonec to Mártý vyřešil tak, že umístil dvě bludičky za lávku a určil pořadí, v jakém se budou bludičky objevovat.

Akce začala. První vyrazila 1. družina za Čertem přes náhon. Pak začal blikat Donald, aby přivolal svoji 5. družinu. A tady došlo k chybě, protože Mártymu se zdálo, že to nebliká Donald napravo od lávky, ale Šed'a, který byl od lávky nalevo. Poslal tedy 4. družinu a připravil tak Šed'ovi horké chvíle. Šed'a, který s tím nepočítal, stál asi 10 metrů od lávky u cesty k tehdejší dívčí latríně. Družina přešla lávku a zastavila se. Donald zjistil, že družina není jeho, a přestal blikat. Šed'a zjistil, že družina je jeho, ale blikat nemohl, protože byl od nich asi 5 metrů. Navíc v lese byla pořádná tma. Potichu se odplížil po cestě k dívčí latríně a odtud zablikal světlometem. Pak si svítil malou baterkou pod nohy a prchnul do kopce. Tímto manévrem se mu však podařilo v hustém porostu družinu ztratit. 4. družina chvíli bloudila, pak potkala 5. družinu, která šla za Donaldem. Trasy bludiček byly předem domluveny, Mártý neponechával nic náhodě, ale Donald se trasy příliš nedržel, takže v prostoru zavládl menší chaos. To už se Šed'a vrátil zpátky a povedlo se mu družinu najít, protože jeho instruktorka Renata se našťastí držela dohodnutých pravidel.

V horor se změnilo pronásledování bludičky Kosy 2. družinou. Špek a Miša uspořádali rojnici a hnali Kosu útokem. Haňára neměla šanci je udržet. Kosa tak tak utekl, když už ho skoro chytali za ruku, ale ještě hodně dlouho potom se vzpamatoval jak fyzicky, tak i psychicky.

Dobrou noc

Rok 1984 bude navždy zapsán do historie jako rok konání prvního tábora na Nouzově. Vedoucím tábora byl tehdy Bréca zvaný též Starý Medvěd nebo také Velká Medvědice. Postavu na to měl.

Jednou večer po poradě šel spát Bréca do svého stanu. Ostatním vedoucím se však spát nechtělo. Měli dobrou náladu a přemýšleli, co by komu vyvedli. Nakonec to vymysleli, především Myška a Haňára. Všichni vedoucí postupně ve dvojicích šli dát již usínajícímu Brécovi dobrou noc. První šli Myška a Šéd'a.

„Bréco, dobrou noc.“

„Hm, dobrou. Doufám, že vás bude ještě hodně.“

„Kdepak!“

Myška a Šéd'a se vrátili do kuchyně (nynější nárad'ovník) a vyslali další dvojici. Ta už se místo slušné odpovědi dočkala pouze zlého zavření. Třetí dvojice, Kosa se Želvou, uslyšela jen cvaknutí komory startovací pistole.

Kosa přiběhl do kuchyně:

„Už nabíjí!“

Další dvojici Bréca suše oznámil, že jestli přijde ještě někdo, bude střílet a poštvé na ně celý tábor. Jak řekl, tak udělal. Když dostal od další dvojice přání dobré noci, začal zběsile střílet. Vedoucí prchli do lesa a čekali, co se bude dít. Bréca vystřílel zásobník, ale jinak se nedělo nic. tábor spal klidně dál, vyběhli jen Dodo a Čmelák, jinak nikdo. Nepřítele nikde neviděli, nikdo je nikam neposlal, a tak šli zase spát.

Nešťastné přehlédnutí

Tma všechno skryje a není divu, že se pak stává, že člověk přehlédne něco důležitého. Roku 1985 se stala Mákovi velice nepříjemná věc. Šel se večer vykoupat do rybníka ve statku. Bohužel si pozdě všiml, že se do rybníka zřejmě z pole dostala močůvka. Vykoupání se rovnalo použití drastického intimspreje. Mák se pak těžko zbavoval neodbytného zápachu. I přes několik horkých koupelí trvalo dlouho,

než zase mohl mezi lidi.

Mrtvý parašutista

Jednou z nočních táborových akcí bylo hledání parašutisty, který spadl nad táborem na Tejnici. Táborníci byli v noci probuzeni a šli podle blikajícího světla až na místo, kde našli už mrtvého parašutistu. Poprvé se tato akce uskutečnila v roce 1986, kdy se role parašutisty ujal Kosa. Děvčata se na něm vyřádila. Namaskovala ho tak dokonale, že se k němu nikdo nechtěl hlásit. Ze sazí měl na tváři vytvořené mužné strniště, oblečen byl do Mártého kombinézy a s sebou měl i padák.

Akce proběhla velmi úspěšně, skoro nikdo Kosu nepoznal.

„Cože, to byl bratr?“ žasl později Čmelák. „Já myslel, že to byl Mártý!“

V roce 1989 se akce opakovala. Z účastníků původní akce už byli vedoucí, takže si atmosféru příprav patričně vychutnávali. Markéta byla na táboře poprvé a už se proslavila jedním výrokem při noční stezce odvahy. Před tím, než vyrazila na trať, prohlásila:

„Stromy, rozestupte se, teď jdu já!“

Teď sleduje všechny přípravy a je v ní malá dušička:

„Helčo, já se bojím. Ale to určitě bude figurína.“

„Ne, Markéto, to nebude figurína. To bude opravdu mrtvola.“

Helča umí uklidnit, jen co je pravda.

Situaci trochu zkomplikoval Vojín, který přišel na noční přepad a shodou okolností se schoval nedaleko parašutisty, takže ho táborníci objevili jako prvního.

„Kde ses tady vyloup, Kyblíku?“ žasla Helča.

Vojín byl také překvapen, když se ho někteří ptali, kde má padák. Pak musel vysvětlovat, že není parašutista, že šel jen tak náhodou okolo.

Osudný omyl

Roku 1988 se stále někdo snažil tábor přepadnout. Večer se okolo toulají neznámá individua, je slyšet praskot větviček, objevují se tajemné stíny. V noci padají u tábora stromy a táborníci nestačí zahánět vetřelce. Všichni zkušené válečníci chodí po zuby ozbrojeni, v jejich čele Pitras, Dodo, Starosta a Čmelák. Zahanbit se nenechali ani takzvaní důchodci, jak tehdy drze prohlašoval Dodo, a to Marian, Mák, Máček a Kosa.

Jednou večer se Andrea a Čmelák vraceli od rybníka u statku z koupání. Zpozorovali je Kosa a Pitras a omylem je považovali za narušitele a útočníky. Zalehli tedy do kopřiv a čekali na ně. I přes důvěrný rozhovor Čmelák zpozoroval v kopřivách dva stíny a zpozorněl. To už však Kosa zaútočil. Čmelák stačil zařvat jen:

„Poplach!“

Vzápětí byl uzemněn vlastním bratrem.

V táboře zatím byl vyhlášen poplach a táborníci vyrazili do boje proti domnělým diverzantům. Chvilí trvalo, než se všechno vysvětlilo. Pak už to byla jen legrace.

„Příště si budem cestou nahlas zpívat,“ prohlásil otřesený Čmelák.

Kosa pak žádal Starostu pro případ, že by se v noci zase něco dělo:

„Přijď mě, prosím tě, vzbudit. Já si chci chytit diverzanta. Zatím jsem chytil pouze svého bratra.“

Pokračování příště

SLAVNÉ VÝROKY

Výroků se během června moc neurodilo. Pár jich zaznělo na výpravě do Teplicko-Adršpašských skal, ty jsou součástí reportáže. Vezměte tedy zavděk jednou povedenou legráčkou, která se podařila na schůzce Křečkům.

Křečci hráli známou hru s losovanými otázkami a odpověďmi, které byly předem napsány a zamíchány. Nejčastější otázkou bylo „Proč venku prší?“. Protože venku opravdu pršelo, padla tato otázka celkem 5x, takže venku raději přestalo pršet.

Jednu dvojici se ale podařilo vylosovat obzvlášť dobře:

Otázka: Proč musím umřít?

Odpověď: Protože se na nic lepšího nevzmůžu.

Největší drsnáci jsou schopni
řezat ve všech polohách

Buggyho jedinečný styl
hozu palicí

Letecký den je jak vidno záležitost docela veselá. Sysel má
z toho zcela vyřetáno (bodejť by ne, když ten kufr není její,
ale Martiny)